

«ЛЮБЛЮ Я СТЕЖИНУ ДО РІДНОЇ ХАТИ...»

Вул. Радянська (центральна)

У селі Довгошії 14 вулиць: Заводська, Галузниця, Рівненська, Могильна, Калмівка, Козігори, Радянська, Набережна, Озерна, Польова, Шкільна, Дейнекова, Підбогушівка, Застав'є.

До 1926 року такої кількості вулиць, звичайно, не було. Два густонаселені пункти називались Село 1 та Село 2. Згодом із них люди почали переселятись на хутори, які перетворились у вулиці. Кожна дихає своєю історією, у кожній своя доля. Якщо їхати автобусом чи маршрутною з Олики до Довгошіїв, то неодмінно потрапите на вулицю Заводську. Назвали її так тому, що там знаходився цегельний завод.

Головна вулиця села – Радянська або її ще називають Центральна. На ній розміщені контора кооперативу «Хлібороб», будинок культури, триповерхова школа, сільська рада, пошта, амбулаторія, магазини. Вулиця газифікована у 2003 році, підключено газ до 55 хат. У центрі Радянської споруджено обеліск Слави, пам'ятник односельцям, які загинули в роки Великої Вітчизняної війни.

На схід простягнулася Галузниця. За переказами старожилів, на цій вулиці оселялися найбільш бідні селяни, що мали до 3 га землі і не могли купити собі дров для опалення, тому збирали галузки. До речі, красива вона будь-якої пори року, особливо восени, коли дерева вдягнуті в золоті шати.

Одна з найкрасивіших – вулиця Рівненська. Нею прямують машини до обласного центру. Якщо вдатися у деталі, то можна констатувати, що на Рівненській проживає 64 людини, з них працездатних осіб – 27, пенсіонерів – 31, дітей – 6, інвалідів війни – 1 (Хорончук Каленик Климович, 1925 року народження), учасників бойових дій – 1 (Бибко Андрій Сергійович, 1921 року народження). Кількість хат – 28, з них 5 – незаселених.

Вулиця Могильна, як згадує Олександр

Ярмолайович Черв'як, раніше була до кінця заселена. На жаль, сьогодні вже немає хат Ольги Мурашко, Надії Івашиної, Павліни Мурашко, Микола Драганчука, Лівона Мельничука, Пилипа Цирулькевича, Петра Петрука, Захара Драганчука, Поліни Северинко, Теклі Крижанівської, Павла Тура, Марії Мельничук, Сяніка Мельничука, Василя Кондратюка, Тимоша Кондратюка, Олексія Сидорчука, Валентини Гички. Із 33-х залишилося 26 помешкань, якщо врахувати ряд новобудов. Третина Могильної заасфальтована, восени 2003 року за власні кошти жителі провели тут газ.

Є в селі ряд вулиць, так би мовити, неперспективних. Однак вони так само дорогі жителям. Доказом є шкільні учнівські твори. Для прикладу, учениця 10 класу Алла Ткачук пише: «Вулиця Калмівка. Люди розповідають, що на цій вулиці жив Калма. До нього приходили

жителі і позичали різні товари. Він їздив усюди: торгував зерном, тканинами, борошном. Коли хтось їхав, його питали:

- Куди їдеш?

- До Калми.

Звідси й пішла назва Калмівка...»

Колись це була густонаселена вулиця (44 хати). Щорічно проводилось свято Івана Купала, на яке збиралось від малого до великого. Хлопці й дівчата розпалювали вогнище, співали пісні, водили хороводи, грали в ігри, скакали через вогонь. Взимку тут збиралися на вечорниці. Дівчата вишивали, пряли, ткали. Нині Калмівка налічує всього 8 хат, розміщених далеко одна від одної. Живуть у них в основному пенсіонери.

«Вулиця занепадає. Але це вулиця мого дитинства. І для мене вона є найкращою. Я б хотіла, щоб на ній було так, як колись, - радісно і весело», - із твору колишнього учня школи Ігоря Хорончука.

А ось як згадує в пошуковій роботі учениця Тетяна Шевчук: «Шкільна... Найстаріший житель вулиці мій дідусь Дмитро Савович Мартинчук, він інвалід війни. Я його дуже поважаю. Я пишаюся своєю вулицею, люблю її і ніколи не забуду. Адже тут народились мої батьки, бабуся, прадід. Я мрію залишитись жити на своїй вулиці і нікуди звідси не їхати».

Довгошії. Куточок різноманітних краєвидів, щирих людей. Про це від душі говорить учениця місцевої одинадцятирічки Тетяна Завадська:

Люблю я стежину до рідної хати,

Милуюся квітами біля вікна.

Чарівними мальвами, запахом м'яти,

Люблю, як в саду запаує весна.

Все рідне і близьке моєму сердечку:

Відгомін дощу і спів солов'я,

І мамине тихе, привітне словечко.

Щоб жить в ріднім краї, усе віддам я.

Володимир ЧЕРВ'ЯК,

вчитель Довгошіївської ЗОШ.

БУВАЛЬЩИНА

ЇЖТЕ КАМІНЬ, ПИЙТЕ СМОЛУ...

Старожили пам'ятають, як за панської Польщі у Дубно славився на всю округу цілющими вміннями лікар Балеї. Побутує бувальщина, як «дохтор» лікував одну жінку. Оглянув пацієнтку, «збадав» слухавкою і виніс вердикт:

- Ви, пані, хвора, тож вам потрібно дотримуватися дієти: вживати фрукти, масло, сметану, білий хліб.

Жінка вислухала апетитне меню, а коли вийшла на вулицю, то все вмить вивітрилося з голови. Довелося повертатися знову:

- Нагадайте, пане дохторе, що ви мені радили їсти?

Лікар Балеї повторив забудькуватій пацієнтці, що їй вживати для поліпшення стану здоров'я.

- То кажете пити сметану і ще що? - знову перепитує неуважна жіночка.

Пан Балеї не витримав випробування забудькуватістю і голосно порадив:

- Їжте камінь, пийте смолу і не морочте мені голову! Наступний!

Петро КОЗАК,

с.Посників.